

войници На заранта целия караул е сменен предсрочно, той е арестуван и откаран в ареста на пловдивската военно - следствена служба Устово е малко градче и офицерските жени бързо разнасят новината. Тя гръмва и западните радиостанции в един глас заговорват за някакъв бунт в българските казарми. Особено голям интерес към случая се проявява в Париж.

На българският военен аташе е подхвърлено че, ако не бъде убит устовският войник, то те са готови да освободят двамата аса от съветското военно разузнаване, задържани в Париж. За Тодор Живков идеята е добре дошла, защото той ще може да направи голяма услуга на съветските другари от КГБ. До този момент пловдивският военен прокурор е искал смъртно наказание. Изведнъж тонът се смекчава и с присъда 341/15. IX. 1957 година очевадецът е осъден само на десет месеца затвор. Вкарват го в "Софийския централен затвор", където да си излежава присъдата, но веднага по указание "отгоре" го преместват в Плевенския затвор и от самостоятелната му килия там го извеждат и го пращат в една почивна станция на МВР, където преподаватели опресняват знанията му по френски език, професори го запознават с текуща политика през призмата на масмедията във Франция, професори му наливат западни представи за света. След известно време, когато му устройват среща с преставители на френското посолство, той изглежда като равностоен кон за двата аса от съветското разузнаване. Доволен от неговите възгледи за живота те му обещават във Франция условия, при които да излекува травмите от тормоза в арестите и затворите и перспективата да завърши висше образование по избор.

След срещата с протоколни усмивки е върнат отново в затвора смъкват му навързо костюма, лачените обувки, вратовръзката и му казват, че ще гледа Франция през крив макарон, ако не подпише декларация за сътрудничество с ДС.

По късно с присъда No 80/ 31 март 1958 г. десетте години затвор стават десет месеца, което също отпада. Остава му дисциплинарното наказание. Отказът му да стане сътрудник на ДС в чужбина става причина да се прости със следването там. Дали Тодор Живков е знаел за случая През лятото на 1980 година баща му минава покрай вилата на Антон Югов, който го пита как се казва:

- Керечиев ли? Някога войник със същата фамилия ми надулчи портрета. Случайно да имаш нещо общо с него?

ПЕТЪК, 28 ФЕВРУАРИ 1986 ГОДИНА
КЕРЕЧИЕВ

Заседание на УС на ВКД на ул "Стоян Шиваров" No 6. От София е пристигнал председателят на БФС инж. Петър Тодоров. Със себе си той води директора на "Есперантострой" Димитър Атанасов Керечиев. ВКД се намира в една стара къща, чийто собственици са заминали за Израел. Къщата с години не е видяла ремонт. Когато вали и спре, вътре продължава да капе върху книги, шкафове, роял и маси, натоварени с вестници и списания на български и есперанто. Керечиев прави щателен оглед на сградата с оглед да ѝ напраща генерален ремонт. Керечиев е родом от Кричим, но родителите му живеят в Устово, който от 1959 година насам е квартал на Смолян. През същата тази 1959 година аз работех в новооснования вестник "Родопски устрем" - Смолян.

След заседанието с Керечиев отидохме да се почерпим и да си припомним онези години, когато той бе сензационна личност. Като десетинагодишен малчуган някога той редовно е посещавал клуба на младежката организация на опозиционния ВЗНС - Никола Петков. По късно неговите вуйчовци били прибрани по затвори и концлагери като опозиционери. Майка му вечер дълго оплаквала съдбата на братята си, кълейки управниците да им изтекат очите или провидението да им извади очите. Тези клетви се набиват в главата на юношата. През месец октомври 1956 година стават унгарските събития. По Будапещенските улици веригите на съветските танкове са мляли като кайма живи същества. Два месеца по-късно Димитър Керечиев е призован в устовската казарма да отбива военския си дълг към родината. На 21 Юни 1957 година младият войник е за първи път караул. Поставен е на важен обект. Охранява секретната секция на поделението. След полунощ, когато казармата спи, той се вторачва в портретите на членовете на ПБ на ЦК на БКП и тези на КПСС. В него кипва въпросът: защо в Будапеща хората да могат да правят нещо против режима, а тук да не могат? Оживява и гласът на майка му:

- Няма ли кой да извади очите на тези, които измъчват хората? Войникът машинално отваля щика си и започва да дупчи с хъс, облекчаващ яда му, очите на Тодор Живков, Антон Югов, Вълко Червенков, Георги Маленков, Никита Хрушчов, Николай Булганин и т.н. Портретите на величията заприличват на ослепени самуилови

- Син ми е, никак не е случайно - отвърнал бащата на Керечиев на Югов и побързал да се прибере във вилата си.

Времето тече, но историята с щика не е забравена

Разделихме се. Няколко дни по - късно инж. Тодоров ми се обади по телефона, че Керечиев е прибран по обвинение в злоупотреби и връзка с хора от чуждо разузнаване.

СЪБОТА, 1 МАРТ 1986 ГОДИНА:
СОФИЯ ПЕРОВСКАЯ

Реших да отида на кино. В петте кина на града: "Христо Смирненски", "Тракия", "Родина", "Септември" и "Септември 2" прожектират един и същи филм - "София Перовска". Нямам друг избор. Сюжетът е почерпан от делото срещу организацията "Народна воля", която е извършила покушение над живота на руския император Александър II, убит на 1 март 1881 г, в навечерието на рождения му ден 3. III. Преди това са правени четири неуспешни опита все в чест на рождения му ден. Този път два дни преди датата той бил успешен. След неуспешната за русия Кримска война срещу Турция, в Русия атмосферата става душна и той на 3. III. 1861 г. в чест на 43 - тата си годишнина решава да отвори клапана на недоволството и издава манифест за отмяна на крепостното право. Спечелва си почетната титла "цар Освободител". Тази негова титла се преутвърждава още веднъж на 3. III. 1878 година, когато той заповядва телеграфически на своите представители граф Игнатиев и княз Александър Нелдов, водещи от негово име преговорите с Османската империя в с. Сан Стефано край Цариград да подпишат договора за прекратяване на военните действия между двете империи. И тъкмо тогава Царят освободител за руските селяни става Цар освободител и за българите. Атенаторите, убил човека с двойното почетно звание са заловени, съдени, осъдени и екзекутирани. Между тях е и братът на Ленин, Александър Илич Улянов.

Днес точно 105 години след гибелта на Александър - II се прожектира филм масирано, за да ни напомни за случая.

На излизане от киното се натъквам на мой съученик от гимназиалните години С Петър Златев сядаме на кафе и той ми казва:

- Объркан съм Раздвоен съм!
- Защо?